

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2020 roku, wydanym w sprawie z powództwa I. W. (1) (obecnie syndyka masy upadłości I. W. (1)) przeciwko M. G. i M. C. (1) o ustalenie, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi w pkt 1. oddalił powództwo; w pkt 2 zasądził od powódki na rzecz pozwanego M. G. kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pkt 3 zasądził od powódki na rzecz pozwanej M. C. (1) kwotę 2.952,00 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu przez r. pr. A. K., w tym kwotę 552 zł tytułem podatku od towarów i usług, sygn. akt XII GC 28/18. (wyrok k. 709, uzasadnienie k. 710 – 718)

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie:

1. przepisów postępowania procesowego mające wpływ na wynik sprawy, tj. art 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dokonanie wybiórczej i wadliwej oceny materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego poprzez przyjęcie, że:

- w chwili podpisania umowy z dnia 31 grudnia 2014 roku kwestia przekształcenia spółki cywilnej w spółkę jawną nie została w sposób jednoznaczny ustalona między stronami, a w konsekwencji odmowę wiary zeznaniom powódki oraz świadka M. B. co do faktu, iż to pozwany dokona przekształcenia spółki cywilnej w spółkę jawną, co stanowiło miało warunek wstąpienia powódki do spółki oraz zapłaty przez nią II raty ceny udziałów pozwanemu,

- powódka wstawiła do apteki meble z poprzedniego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, brała udział w remoncie przeprowadzonym w aptece, sprzedaży leków, płaciła kurierowi i prowadziła rozmowy z hurtowniami co miało świadczyć o chęci powódki w prowadzeniu apteki wspólnie z pozwaną i zachowaniu się przez powódkę jak współnik pozwanej, a w konsekwencji uznanie za niewiarygodne zeznania powódki w zakresie w jakim podnosiła ona, że wymienione działania stanowiły wyłącznie koleżeńską pomoc udzielaną pozwanej,

- powódka nie wykazała skutecznie doręczenia pozwanemu oświadczenia z dnia 11 stycznia 2016 roku o uchyleniu się przez powódkę od skutków oświadczenia woli na skutek podstępu, podczas gdy przedmiotowe pismo do akt sprawy przedłożone zostało również przez pozwanego w odpowiedzi na pozew,

2. przepisów prawa materialnego:

- art. 863 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że udział w spółce cywilnej może być przedmiotem ważnej umowy sprzedaży zawartej przez strony,

- art. 863 k.c. w zw. z art. 860 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do pominięcia przez Sąd okoliczności, że spółka cywilna jest stosunkiem zobowiązaniowym i zmiana podmiotowa możliwa jest wyłącznie poprzez zmianę umowy spółki cywilnej,

- art. 869 k.c. poprzez jego pominięcie i uznanie, że pozwany skutecznie wystąpił ze spółki cywilnej pomimo niezłożenia przez niego wypowiedzenia udziału na trzy miesiące naprzód na koniec roku obrachunkowego,

- art. 387 k.c. w zw. z art. 860 k.c. w zw. z art. 863 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że umowa zawarta przez strony nie jest umową o świadczenie niemożliwe a co za tym idzie, że doszło do skutecznego zbycia udziałów w spółce cywilnej pozwanego na rzecz powódki,

- art. 86 k.c. poprzez błędne uznanie, iż powódka zawierając umowę z dnia 31 grudnia 2014 roku nie działała pod wpływem podstępu wywołanego przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości (ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sprawy Sądowi I

instancji) i zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu, według norm przepisanych oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, według norm przepisanych. (apelacja k.775-778)

Pozwany M. G. wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za instancję odwoławczą według norm przepisanych. (odpowiedź pozwanego M. G. na apelację k. 820 - 825)

Pozwana M. C. (1) wniosła o oddalenie apelacji powódki w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki w związku z zastępstwem prawnym pozwanej udzielonym przez radcę prawnego A. K. z urzędu:/przyznanie radcy prawnemu A. K. zastępującej pozwaną z urzędu: kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu także przed Sądem II instancji według norm prawem przepisanych powiększonych o obowiązującą stawkę podatku vat, z uwagi na fakt, że opłata ta nie została dokonana na rzecz wskazanego radcy prawnego ani w całości ani w części. (odpowiedź pozwanej M. C. (2) na apelację k. 827 - 831)

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIV Wydział Gospodarczy dla spraw Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych ogłosił upadłość obejmującą likwidację majątku dłużnika I. W. (1) – jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej; wyznaczył syndyka masy upadłości sygn. akt XIV GU 936/20 (odpis postanowienia k. 847).

Postanowieniem z dnia 10 września 2021 roku Sąd Okręgowy w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w pkt 1. na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. zawiesił z urzędu postępowanie apelacyjne; w pkt 2. wezwał do udziału w sprawie syndyka masy upadłości powódki, sygn. akt XIII Ga 614/20. (postanowienie k. 848)

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2021 roku Sąd Okręgowy w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy na podstawie art. 180 § 1 pkt 5) litera b) k.p.c. w zw. z art. 491² ust 1 prawa upadłościowego z urzędu podjął postępowanie w sprawie z udziałem syndyka masy upadłości I. W. (1) – po stronie powodowej (postanowienie k. 853, nowa sygn. akt XIII Ga 1872/21).

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 lutego 2022 roku syndyk masy upadłości I. W. (1) zgłosił zastrzeżenia, co do występowania w niniejszej sprawie po stronie powodowej, a w przypadku nie podzielenia jego stanowiska wniósł o nieobciążanie syndyka kosztami postępowania apelacyjnego.

Pozwani podtrzymali dotychczasowe stanowiska. (protokół rozprawy apelacyjnej k. 883)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przed rozważeniem zarzutów apelacji Sąd odwoławczy, odnosząc się do stanowiska syndyka masy upadłości I. W. (1) zajętego na rozprawie apelacyjnej wskazuje, że podjęcie zawieszono postępowania apelacyjnego w niniejszej sprawie z jego udziałem – po stronie powodowej, co nastąpiło postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 listopada 2021 roku, było konsekwencją uprzedniego zawieszenia z urzędu tego postępowania, wywołanego apelacją powódki I. W. (1) od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 18 lutego 2020 roku, sygn. akt XII GC 28/18, wobec ogłoszenia przez Sąd upadłościowy w dniu 17 listopada 2020 roku jej upadłości jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej, sygn. akt XIV GU 936/20. W myśl przepisu art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. sąd zawiesza postępowanie z urzędu jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości, masy układowej lub masy sanacyjnej i ogłoszono upadłość lub wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe albo ustanowiono zarządcę w postępowaniu restrukturyzacyjnym. Zgodnie zaś z art. 174 § 3 k.p.c. w przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 4 i 5, sąd wezwie syndyka, zarządcę przymusowego, zarządcę tymczasowego albo zarządcę do udziału w sprawie. Skoro powódka I. W. (1) wystąpiła z pozwem o ustalenie, że nie jest i nigdy nie była współnikiem spółki cywilnej pod firmą (...) M. G., M. C. (1) w P., to niewątpliwie przedmiotowe postępowanie dotyczy masy upadłości I. W. (1), bowiem rozstrzygnięcie procesu przesądzające o tym, że I. W. (1) była współnikiem spółki cywilnej pośrednio dotyczy, co do zasady, odpowiedzialności upadłej za ewentualne zobowiązania spółki.

Apelacja strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Pozbawiony racji jest zarzut naruszenia art. art. 233 § 1 k.p.c. Zastosowanie swobodnej oceny dowodów ma na celu ustalenie elementów podstawy faktycznej powództwa zgłoszonego w postępowaniu cywilnym. Sąd musi bowiem przed rozstrzygnięciem o żądaniach stron ustalić, czy ich twierdzenia o faktach znajdują podstawę w materiale dowodowym, czy też nie. Swobodna ocena dowodów pozwala zatem w przypadku sprzeczności wniosków płynących z przeprowadzonych dowodów, np. sprzecznych zeznań świadków, jednym dać wiarę, a innym odmówić waloru wiarygodności. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy z dwóch przeciwstawnych źródeł wiedzy o zdarzeniach faktycznych, sąd ma prawo oprzeć swoje stanowisko, wybierając to, które uzna za bardziej wiarygodne, korzysta bowiem ze swobody w zakresie oceny dowodów (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 marca 2004 r., III CK 410/02, opubl. Legalis). Wszec stronnie rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi pozostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko

w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1316/00, LEX nr 80273, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 roku, sygn. akt I CKN 1169/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 roku, sygn. akt IV CKN 1097/00, LEX nr 52624).

Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Przepis 233 § 1 k.p.c. jest naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, co w sprawie nie nastąpiło.

Skarżąca w apelacji przedstawia własne ustalenia faktyczne i własną ocenę dowodów bez jednoczesnego wskazania przyczyn dyskwalifikujących ocenę Sądu I instancji. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy, w ocenie Sądu odwoławczego, wbrew stanowisku skarżącej, prawidłowo ustalił, że zgodnym zamiarem powódki oraz obojga pozwanych było aby powódka weszła jako nowy współnik do istniejącej już spółki cywilnej pozwanych w miejsce M. G., który miał tę spółkę opuścić. Powódka miała przejąć jego prawa i obowiązki. Jak wynika z treści umowy z dnia 31 grudnia 2014 r. M. G. i I. W. (1) zawarli umowę sprzedaży udziałów w spółce cywilnej (...) z siedzibą w P.. Udział wyceniono na kwotę 50.000,00 zł, którą I. W. (1) miała zapłacić w trzech ratach: 5.000,00 zł w dniu 12 stycznia 2015 r., druga rata w wysokości 25.000,00 zł do dnia 19 stycznia 2015 r., zaś pozostała kwota 20.000,00 zł w momencie przekształcenia udziałów. Strony nie ustaliły na czym miało polegać przekształcenie udziałów oraz kto miał to zrobić. Z okoliczności sprawy wynika, że był zgodny zamiar, co do tego, że nastąpi przekształcenie spółki cywilnej w spółkę jawną, a w ten sposób zachowane zostaną stosowne zezwolenia do prowadzenia apteki i sprzedaży leków. Pozwany

M. G. twierdził jednak, że ta czynność miała zostać dokonana już przez I. W. (1) i M. C. (1) po jego wystąpieniu ze spółki, zaś I. W. (1) twierdziła, iż to pozwanym mieli się tym zająć i ona wtedy miała zapłacić trzecią ratę z umowy kupna udziałów w spółce cywilnej. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, iż nie da się ustalić w tym zakresie jaki był zgodny zamiar stron, bowiem zapis umowy jest zbyt lakoniczny, a twierdzenia stron odmienne, wzajemnie się wykluczające. Jednocześnie w sprawie nie ma innych dowodów potwierdzających wersję, którejś ze stron.

Odnośnie kwestionowanej w apelacji, dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny działań powódki takich, jak wstawienie własnych mebli do apteki, udział w remoncie apteki, sprzedaż leków, dokonywanie płatności kurierowi oraz prowadzenie rozmów z hurtowniami, zdaniem Sądu odwoławczego, nie można takich działań ocenić inaczej, niż jako działań współnika zaangażowanego w prowadzenie spraw spółki. W realiach niniejszej sprawy trudno takie zaangażowanie i czynności powódki, wbrew jej twierdzeniom, sprowadzić jedynie do koleżeńskie pomocy. Ostatecznie zaś rolę powódki, jako współnika przesądza podpisana umowa z M. G. o zakupie jego praw i obowiązków w spółce cywilnej.

W kwestii wykazania skutecznego doręczenia pozwanemu oświadczenia z dnia 11 stycznia 2016 r. o uchyleniu się przez powódkę na skutek podstępu od skutków oświadczenia woli złożonego w dniu 31 grudnia 2014 r., podkreślić należy za Sądem Rejonowym, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałaby data doręczenia pozwanemu M. G. pisma zawierającego powołane oświadczenie. Z faktu dołączenia przez pozwanego kopii tego pisma do odpowiedzi na pozew w żadnym razie nie wynika data jego doręczenia pozwanemu, a więc nie można stwierdzić czy roczny termin na złożenie takiego oświadczenia został zachowany.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w ocenie Sądu odwoławczego, twierdzenia skarżącej stanowią jedynie zbędną polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy, bez równoczesnego wykazania, by ocena ta była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym lub z innych względów naruszała przepis art. 233 § 1 k.p.c.

W konsekwencji bezzasadności zarzutów dotyczący naruszenia prawa procesowego nie zasługują również na uwzględnienie zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa materialnego.

Chybione są zarzuty dotyczące naruszenia art. 863 k.c. oraz art. 863 k.c. w zw. z art. 860 k.c. Oczywistym jest, że w przypadku umowy spółki cywilnej nie można mówić o obrocie udziałów, tak jak to ma miejsce w odniesieniu do spółek prawa handlowego. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który przedstawiając argumentację prawną powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 21 listopada 1995 roku (III CZP 160/95. OSNC 1996, nr 3, poz. 3), w świetle którego dopuszczalne jest wstąpienie do spółki cywilnej nowego współnika i przejęcie przez niego dotychczasowych zobowiązań oraz uprawnień za zgodą pozostałych współników, w tym i jednocześnie ustępujących z tej spółki. Zakaz wynikający z art. 863 § 1 k.c. odnosi się do okresu istnienia samej spółki lub uczestnictwa w niej danego współnika. Nie dotyczy już współnika występującego ze spółki, co pozwala mu rozporządzić wtedy swoim udziałem. Podstawę poglądu o dopuszczalności zbycia udziału spółkowego, tj. ogółu praw i obowiązków współnika na rzecz osoby trzeciej za zgodą wszystkich dotychczasowych współników można wywieść z zasady dopuszczalności zbywania prawa majątkowych wynikającej z art. 509 i następnych k.c. oraz możliwości przeniesienia długu na osobę trzecią za zgodą wierzyciela, tj. art. 519 i następnych k.c. Przepisy kodeksu cywilnego nie przewidują zasady stałego składu osobowego spółki cywilnej, natomiast interes współników jest chroniony w ten sposób, iż na zmianę współnika potrzebna jest zgoda wszystkich współników.

W konsekwencji powyższego bezzasadnie skarżąca zarzuca naruszenie przepisu art. 869 k.c., który to przepis w realiach sprawy nie miał zastosowania, bowiem współnik M. G. nie dokonał wypowiedzenia swojego udziału. Podkreślić należy, za Sądem I instancji, że na podstawie ważnej umowy z dnia 31 grudnia 2014 r. doszło do skutecznego zbycia udziałów w spółce cywilnej przez M. G. na rzecz I. W. (1), za zgodą współnika M. C. (1), w konsekwencji czego doszło do wstąpienia do spółki cywilnej nowego współnika I. W. (1) z równoczesnym wystąpieniem jednego z dwóch dotychczasowych jej współników w osobie M. G. i przekazaniem przez niego swoich udziałów w wysokości 50%

wstępującemu do spółki wspólnikowi – powódce, która razem z drugim wspólnikiem – pozwaną M. C. (1), przejęła dotychczasowe aktywa i pasywa w spółce.

Chybiony jest zarzut dotyczący naruszenia art. 387 k.c. w zw. z art. 860 k.c., w zw. z art. 863 k.c., który to zarzut skarżąca wywodziła z zaprezentowanego w apelacji stanowiska o istnieniu prawnego zakazu dokonywania sprzedaży udziałów w spółce cywilnej. Jednakże, jak wskazano już wcześniej Sąd odwoławczy, w pełni podzielił stanowisko i argumentację prawną Sądu Rejonowego co do możliwości zbycia osobie trzeciej, za zgodą wszystkich wspólników, udziału spółkowego przez jednego z dotychczasowych wspólników. Wobec czego powoływana przez powódkę niemożliwość świadczenia pierwotna, o której mowa w art. 387 k.c., w niniejszej sprawie nie wystąpiła.

Bezasadny jest zarzut dotyczący naruszenia art. 86 k.c. poprzez błędne uznanie przez Sąd Rejonowy, iż I. W. (1) zawierając umowę z dnia 31 grudnia 2014 r. nie działa pod wpływem podstępu wywołanego przez pozwanego. W tym miejscu przypomnieć należy prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy fakty, m.in. to I. W. (1) odpowiedziała na ogłoszenie pozwanych, a strony po negocjacjach zawarły umowę przedwstępną dotyczącą przejęcia przez nią udziałów, na podstawie której I. W. (1) uzyskała wgląd w dokumenty dotyczące płatności oraz dostęp do firmowego komputera, w tym do danych dotyczących stanu magazynu oraz wykazu obrotów, co w pełni umożliwiło jej zapoznanie się z sytuacją majątkową i finansową spółki cywilnej. Ponadto I. W. (1) uzyskała w Wojewódzkim Inspektoracie Farmaceutycznym informacje odnośnie zmiany zezwolenia na prowadzenie apteki w przypadku przystąpienia do umowy spółki cywilnej nowego wspólnika - dowiedziała się, że w związku z tym, że pozwolenie udzielane jest konkretnemu wspólnikowi spółki cywilnej a nie spółce, jako podmiotowi, należy wystąpić o nowe zezwolenie i uiścić stosowną opłatę. Rozwiązaniem sytuacji może być również przekształcenie spółki cywilnej w spółkę jawną, czym powódka była żywo zainteresowana, skoro w tej materii udała się po poradę prawną do radcy prawnego, który przedstawił procedurę takiego przekształcenia oraz zalecił uregulowanie sytuacji na czas przekształcenia spółki. Następnie I. W. (2) zawarła z M. G. w dniu 31 grudnia 2014 r. umowę, w wyniku której nabyła jego udział w spółce cywilnej. Powyższe okoliczności wyraźnie świadczą o tym, iż powódka dążyła świadomie do realizacji celu jaki jej przyświecał, przy czym wiedziała jakie czynności musi podjąć, aby go osiągnąć, tj. stać się, w miejsce pozwanego M. G., wspólnikiem spółki cywilnej z pozwaną M. C. (1). W konsekwencji powyższego stanowisko Sądu I instancji jest uzasadnione, a Sąd odwoławczy w pełni podziеляjąc rozważania prawne przedstawione przez ten Sąd, dotyczące konieczności wykazania przez stronę powodową materialnoprawnych przesłanek uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu oraz istnienia związku przyczynowego między złożeniem oświadczenia woli a pozostawianiem przez składającego w takim błędzie (art. 84 § 1 k.c. i art. 86 § 1 k.c.), odstępuje od powtarzania tych samych argumentów prawnych. Z całą stanowczością należy stwierdzić, że powódka w sprawie nie sprostała zasadzie ciężaru dowodowego (art. 6 k.c.) i nie udowodniła, że zawierając umowę w dniu 31 grudnia 2014 roku działała pod wpływem podstępu wywołanego przez pozwanego M. G..

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do wzruszenia z urzędu zaskarżonego orzeczenia, oddalił apelację powódki na podstawie art. 385 k.p.c., jako bezasadną.

Orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., w myśl którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis art. 102 k.p.c. powinien być zastosowany wówczas, gdy w okolicznościach danej sprawy obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu przeciwnika byłoby rażąco niezgodne z zasadami słuszości (por. między innymi postanowienie SN z dnia 16 lutego 2011 r., sygn. II CZ 203/10), a w ocenie Sądu II instancji taki szczególnie uzasadniony wypadek w rozpoznawanej sprawie nie nastąpił. To, że w postępowaniu odwoławczym po stronie powodowej występuje syndyk masy upadłości I. W. (1) (wezwany do udziału w sprawie na podstawie art. 174 § 3 k.p.c. postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 września 2021 r.) nie usprawiedliwia odstąpienia od obowiązku ponoszenia przez stronę powodową, jako stronę przegrywającą, kosztów postępowania apelacyjnego.

Dlatego też o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz wartość przedmiotu zaskarżenia i zasądził od syndyka masy upadłości I. W. (1), jako strony przegrywającej apelację, na rzecz pozwanego M. G. kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu

wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, będącego adwokatem, zgodnie z § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 z późn. zm.).

Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zasądził również od syndyka masy upadłości I. W. (1), jako strony przegrywającej apelację, na rzecz pozwanej M. C. (1) kwotę 1.476,00 zł, obejmującą podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej w postępowaniu apelacyjnym przez radcę prawnego A. K. – ustanowioną z urzędu – zgodnie z § 8 pkt 5 w związku z § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 68).

Iwona Godlewska

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. strony powodowej przez Portal Informacyjny.

Iwona Godlewska